

ЧЕЖЊА ЗАВИЧАЈНА

Туђина ми живот меље
А сиједа коса ниче,
Ка теби ми лете жеље,
Живописни Јадовнице!

У срцу ми и венама,
Урезана живи слика
И божанска панорама,
Живописног Јадовника...

Ту су некад пасла стада
И звониле меденице
А пастирска момчад млада,
Брала модре боровнице.

Ту сам некад воду пио
са студеног, горског врела
и дјетињство потрошио,
ту ме прва љубав срела;

пребројио јелу сваку,
што Јадовник рухом красе
и гледао срну лаку
са овцама, како пасе...

Ту се младост надметала
У витешким вјештинама,
Чежња ми је ту остала
Па ми туга срце слама.

Горска пјесма одлијеже,
Врховима кроз катуне
А кроз таму, ноћи свјеже,
Са гусала јече струне!...

Док вјетрови горски хуче,
Грмљавина одлијеже,
Муња огњем јеле туче
А мећава, мразом реже...

Ту горштакко срце куца,
Чојства, части и образа,
Док планинско дрво пуца
У зубима оштрог мраза!?

Пред очи ми лебди слика,
Све се буди у прољеће,
Тад врхове Јадовника
Крсташ оро надлијеће;

Тад цвијећа сваког има
А орлови к' небу журе,
Корито сам глед'о Лима,
Што вијуга кроз клисуре...

А с'јесени, вите брезе,
Красе лице Јадовнику,
То Господња рука везе,
Златном жицом, Рајску слику!

Мени данас јасно није,
Како картом од свијета,
Прохујаше деценије,
К'о трен прође тридес' љета?!

Ја се вратих са том сликом
Да обиђем горе густе,
Ал' ме сретe Јадовником,
Празна нада, жеље пусте;

Нема нигдје живе душе
Осим биљке и дивине,
Сјећања се моја руше,
Пред беспућем од планине;

Нигдје стазе да се крене,
Прекрила их коров-трава...
Дал' то моје успомене,
Крије сјенка заорава!?

Бјеше слике, маште моје,
Избрисао зуб времена,
А од свега остало је
Да се сјећам успомена...

Нема стада нит чектара,
Већ катуни напуштени,
Само гора четинара,
Добро дошо... шапће мени!?

Кад пребројих деценије
На борама с'мога чела,
Туга срце, стегла ми је
И канула суза врела...

Изреке се сјетих давне,
Планине се, кажу, личе,
Али теби нема равне
На свијету, Јадовниче!!!